

jet ganske i samme Stikelse, som det havde. Siden den Tid have vi haft 3½ Maaneders Rigsdag, og de samme to ærede Medlemmer sammen med flere have tænkt videre over den samme Sag. Det undrer mig nu ikke, at de efter disse 3½ Maaneder ere komne væsentlig til det samme Resultat som i Fjor. Hvad Udvalget har bestilt i den Tid, har jeg ingen Anelse om. Det er rimeligt at det har arbejdet meget flittig — jeg tør ikke forudsætte Andet — men det forekommer mig dog, at naar Frukten af al denne Energi og Flid ikke er blevet Andet end en Omdannelse af den foreløbige Lov til det, her foreligger, maatte man kunne have haft dette noget tidligere. Det undrer mig altsaa snarest, at dette ikke er kommet tidligere, men en Ting undrer mig endnu mere, og det er, at de to ærede Medlemmer bringe dette Forslag frem som et særligt Lovforslag og lade den oprindelige Gendarmerilov ligge i Udvalget. Jeg har ikke hørt nogen nærmere Forklaring af Grunden dertil. Det ærede Medlem, der talte sidst, syntes at antyde, at deri skulde ligge en vis Smødekommen. Han talte om, at dette Forslag mulig kunde bidrage til at udjævne den Kløft, som er imellem de to Partier, og som har været til Stede i flere Aar. Hvis det er Meningen, kan jeg kun sige dertil, at jeg forstaaer ikke den Smødekommen. Overhovedet er Sproget i de senere Aar undergaaet en mærkelig Forandring; skjøndt jeg ikke hører til de ældste Medlemmer her, har jeg lært, at mange Ord i Sproget have faaet en hel anden Betydning, end de havde i mine yngre Dage. Nei, jeg tror ikke, at det kan være alvorlig ment, at dette Forslag skulde være en Smødekommen til den Side, hvortil jeg hører. Der maa være en anden Grund. Jeg beder om Undskyldning, hvis jeg tager feil, men jeg har kun tænkt mig det, og der er vist hos os Alle, til hvilken Side vi end høre, naar vi komme paa det Gævne og undgaa alle Talemaader, en Følelse af, at den Maade, hvorpaa disse provisoriske Love behandles af Landsthingets Udvalg, ikke er rigtig god at forsvare. Det, at et af Rigsdagens Thing tilbageholder Aar efter Aar foreløbige Love og derved unddrager det andet af Rigsdagens Thing Leilighed til at sige sin Mening om disse Love paa en saadan Maade, at Regjeringen maa respektere denne Mening, er en Fremgangsmaade, som jeg synes Alle maa være enige om ikke er tiltalende. Jeg vil ikke bruge noget stærkt Ord. Jeg vil kun sige, at det er noget Ufint, Noget, der forekommer mig ikke at passe for en parlamentarisk Forsamling, allermindst for et Overhus. Jeg tror, at de

Herrer Forslagsstillere selv have haft en Følelse af dette, og at de derfor have villet bidrage til ligesom at kaste et Glemseleens Slør derover og ligesom bortdrage Opmærksomheden derfra ved at give Leilighed til at behandle dette Forslag; men jeg tror ogsaa, at naar de ville løse deres Opgave paa en Maade, der kan svare til denne deres Hensigt, have de brugt en feil Taktik. Jeg tror ikke, at dette Forslag vil bidrage til, at man skal glemme, at Gendarmeriloven fremdeles ligger i Udvalg; jeg tror snarere, at det vil faae Folk til at tænke som saa: De Herrer ville ikke komme frem som den Lov, thi de ere bange for, at den skal blive forkastet, og det vilde være til Gene for Regjeringen, derfor ville de give Leilighed til at forhandle om et andet Forslag, for at Gendarmeriloven kan vedblive at være gjældende, thi det er der Dom for, at den er, saa længe den ikke er kommen videre, saa længe det lykkes at holde den tilbage. Jeg tror ikke, at de Herrer kunne faae en Forhandling i Gang paa det Grundlag. De Herrer kunne forhandle indbyrdes derom, og den Forhandling, vi have haft hidtil i Dag, viser jo, at der i saa Henseende er Stof nok — de Herrer synes jo at være temmelig uenige om Forslaget og dets Betydning — og de kunne forhandle med deres Ministerium derom, men de Herrer maa ikke vente, at vi fra vor Side skulle inlade os paa en alvorlig Forhandling derom. Vilde de Herrer have en saadan Forhandling om en fremtidig Ordning af vort Politi her i Landet, have de den grundlovmæssige Vej at gaa at bringe den Sag frem fra Udvalget, som de alfor længe have ruget over. Maar det sker, skal jeg for min Part være villig til at tage Del i Overveelsen af dette Forslags Betydning og dets Værd og ligeledes af det Spørgsmaal, om man fremtidig skal have et Statspoliti eller et Amtspoliti, som vi hidtil have haft, og som vi trods alle Paastande om det Modsatte have befundet os ret vel ved, men for Diebliffet, under disse Forhold, tror jeg ikke, at der er nogen Grund for den Side af Thinget, hvortil jeg hører, til at diskutere nærmere om dette Forslag. Vi have kun at protestere imod, at de Herrer vedblivende lade det andet Forslag ligge og i Stedet for bringe det Forslag frem, som nu er under Forhandling. Jeg skal saaledes tillade mig at stemme imod denne Sags videre Fremme.

Rump: Da jeg bad om Ordet, antog jeg ikke, at jeg skulde komme ind paa at diskutere Spørgsmaalet om Lovforslagets Stilling til Gendarmeriloven, men paa